

TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2008 m. gegužės 8 d.*

Byloje C-304/06 P

dėl 2006 m. liepos 13 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Eurohypo AG, įsisteigusi Ešborne (Vokietija), atstovaujama *Rechtsanwälte* C. Rohnke ir M. Kloth, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

apeliantė,

dalyvaujant kitai proceso šaliai:

Vidaus rinkos derinimo tarnybai (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui), atstovaujamai G. Schneider ir J. Weberndörfer,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

* Proceso kalba: vokiečių.

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kuri sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann, teisėjai A. Tizzano (pranešėjas),
A. Borg Barthet, M. Ilešič ir E. Levits,

generalinė advokatė V. Trstenjak,
posėdžio sekretorė J. Swedenborg, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2007 m. spalio 4 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2007 m. lapkričio 8 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

- ¹ Savo apeliaciniu skundu bendrovė *Eurohypo AG* (toliau – apeliantė) prašo panaikinti 2006 m. gegužės 3 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Eurohypo prieš VRDT* (T-439/04, Rink. p. II-1269, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo jis atmetė ieškinį, pareiktą dėl 2004 m. rugpjūčio 6 d. Vidaus rinkos derinimo tarnybos (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (toliau – VRDT) ketvirtosios apeliacinės tarybos sprendimo (byla R 829/2002-4, toliau – ginčijamas sprendimas).

- ² Ginčijimu sprendimu VRDT atsisakė kaip Bendrijos prekių ženklą įregistruoti žodinį žymenį EUROHYPO paslaugoms, priklausančioms peržiūrėtos ir pataisytos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti (toliau – Nicos sutartis) 36 klasei, atitinkančiai tokį aprašymą: „Finansinės operacijos; piniginių operacijos; nekilnojamojo turto operacijos, finansinės paslaugos, finansavimas.“

Teisinis pagrindas

- ³ 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 146), iš dalies pakeisto 1994 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 3288/94, (OL L 349, p. 83; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 185, toliau – Reglamentas Nr. 40/94), 7 straipsnyje numatyta:

„1. Neregistruojami šie žymenys:

<...>

b) neturintys jokio skiriamąjo požymio prekių ženklai;

c) prekių ženklai, sudaryti tikrai iš žymenų arba nuorodų, kurie prekyboje gali būti naudojami žymėti rūšį, kokybę, kiekį, paskirtį, vertę, geografinę kilmę arba prekių pagaminimo ar paslaugų suteikimo laiką ar kitas prekių ar paslaugų savybes;

- d) prekių ženklai, sudaryti tikrai iš tokių žymenų ar nuorodų, kurie dabartinėje kalboje arba sąžiningoje ir nusistovėjusioje prekybos praktikoje yra tapę bendriniais;

<...>

2. Šio straipsnio 1 dalies nuostatos taikomos, net jeigu prekių ženklo neregistravimo pagrindai galioja tikrai dalyje Bendrijos.

<...>“

4 Reglamento Nr. 40/94 38 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Jeigu pagal 7 straipsnį negalima įregistruoti prekių ženklo kai kurioms arba visoms Bendrijos prekių ženklo paraiškoje nurodytoms prekėms ar paslaugoms, joms skirta paraiškos dalis atmetama.“

5 Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalies pirmajame sakinyje nustatyta:

„Procedūrų metu Tarnyba faktus nagrinėja savo iniciatyva <...>“

Bylos aplinkybės

- 6 2002 m. balandžio 30 d. apeliantė paprašė VRDT įregistruoti žodinį žymenį EUROHYPO paslaugoms, pagal Nicos sutartį priklausančioms 36 klasei ir atitinančioms tokį aprašymą:

„Finansinės operacijos; piniginės operacijos; nekilnojamojo turto operacijos, finansinės paslaugos, finansavimas, finansinės analizės, investicijos, draudimas.“

- 7 2002 m. rugpjūčio 30 d. Sprendimu VRDT ekspertas atmetė šią paraišką pagal Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b ir c punktus bei 2 dalį, todėl apeliantė pateikė apeliaciją VRDT.

- 8 Ginčijamu sprendimu VRDT iš dalies patenkino apeliaciją ir panaikino eksperto sprendimo dalį, susijusią su paslaugomis „finansinės analizės, investicijos, draudimas“.

- 9 Tačiau apeliacija buvo atmesta dėl 36 klasės paslaugų „finansinės operacijos; piniginės operacijos; nekilnojamojo turto operacijos, finansinės paslaugos, finansavimas“.

- 10 Iš esmės VRDT manė, kad elementuose EURO ir HYPO yra nuoroda, kuri tiesiogiai suprantama kaip minėtų penkių paslaugų požymiai ir kad šiuos du elementus sujungus į vieną žodį prekių ženklas netampa mažiau apibūdinantis. Todėl ji padarė išvadą, kad žodinis žymuo EUROHYPO apibūdina „finansines operacijas; pinigines

operacijas; nekilnojamojo turto operacijas, finansines paslaugas, finansavimą“ ir kad dėl to bent jau vokiškai kalbančiose šalyse jis neturi skiriamųjų požymių Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punkto prasme, ir to, taikant šio reglamento 7 straipsnio 2 dalį, pakanka grindžiant atsisakymą suteikti apsaugoti.

Procesas Pirmosios instancijos teisme ir skundžiamas sprendimas

- 11 2004 m. lapkričio 5 d. apeliante Pirmosios instancijos teisme pareiškė ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo. Grįsdama savo ieškinį ji rėmėsi dviem pagrindais, susijusiais atitinkamai su Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalies pirmojo sakinio ir 7 straipsnio 1 dalies b punkto pažeidimu.
- 12 Savo pirmajame ieškinio pagrinde, susijusiame su Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalies pirmojo sakinio pažeidimu, *Eurohypo* teigė, kad ginčijamame sprendime VRDT išsamiai nenagrinėjo, kaip visuomenė suvokia žodinį žymenį EUROHYPO.
- 13 Pirmosios instancijos teismas atmetė šį ieškinio pagrindą, skundžiamo sprendimo 20 punkte teigdamas, kad:

„<...> Tai, kad Apeliacinė taryba, būdama pakankamai tikra, jog sudėtinės dalys *euro* ir *hypo* ir žodis *eurohypo* yra apibūdinamojo pobūdžio, kad galėtų atsisakyti įregistruoti, nusprendė nebetęsti analizės, neprieštarauja Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalies pirmojo sakinio nuostatoms.“

14 Antrajame ieškinio pagrindo apeliante rėmėsi Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punkto pažeidimu tiek, kiek VRDT ketvirtoji apeliacinė taryba manė, kad žodinis žymuo EUROHYPO apibūdina aptariamas finansines paslaugas.

15 Kalbėdamas apie ginčijamo sprendimo pagrindimą, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 41, 43 ir 44 punktuose pirmiausia pažymėjo:

„41. Reikia pažymėti, kad, priešingai nei teigia VRDT, iš ginčijamo sprendimo 12 ir paskesnių punktų išplaukia, jog sprendime atmesti prašymą įregistruoti žodinį žymenį EUROHYPO paslaugoms „finansinės operacijos; piniginių operacijos; nekilnojamojo turto operacijos; finansinės paslaugos; finansavimas“ nurodomas tik Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punktas. Vis dėlto 13–16 punktuose atlikta analizė, kuri grindžia minėtą sprendimą atmesti paraišką, yra susijusi su žodinio žymens EUROHYPO apibūdinamuoju pobūdžiu.

<...>

43. Vis dėlto minėtos nuostatos b–d punktuose numatytų pagrindų taikymo sritys akivaizdžiai sutampa <...>.

44. Iš Teisingumo Teismo ir Pirmosios instancijos teismų praktikos matyti, kad žodinis prekių ženklas, kuris apibūdina atitinkamų prekių ir paslaugų savybes Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies c punkto prasme, dėl šios aplinkybės

neturi jokio skiriamąjio pobūdžio tų pačių prekių ar paslaugų atžvilgiu šio reglamento 7 straipsnio 1 dalies b punkto prasme <...>.“

16 Toliau Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 45 punkte nurodė:

„45. <...> vertinant ginčijamo sprendimo teisėtumą, reikia patikrinti, ar Apeliacinė taryba įrodė, kad žodinis žymuo EUROHYPO apibūdina 36 klasei priklausančias „finansinių operacijų; piniginių operacijų; nekilnojamojo turto operacijų; finansinių paslaugų; finansavimo“ paslaugas. Jei taip yra, atsisakant įregistruoti buvo teisingai taikomas Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punktas, kaip ir to paties reglamento 7 straipsnio 1 dalies c punktas, ir ginčijamas sprendimas turi būti patvirtintas. <...>“

17 Toliau Pirmosios instancijos teismas nagrinėjo, ar žodinis žymuo EUROHYPO apibūdina nagrinėjamas paslaugas.

18 Pirmiausia skundžiamo sprendimo 51 ir 52 punktuose jis nusprendė, kad VRDT padarė teisingą išvadą, jog atskiros sudedamosios dalys EURO ir HYPO apibūdina nagrinėjamas prekes.

19 Antra, Pirmosios instancijos teismas nagrinėjo, ar žodinio žymens EUROHYPO elementų apibūdinamąjį pobūdį turi ir pats iš jų sudarytas žodis. Skundžiamo sprendimo 55 punkte jis atsakė teigiamai, remdamasis šiais motyvais:

„55. Šioje byloje, pirma, žodinis žymuo EUROHYPO yra paprasta dviejų apibūdinamųjų dalių kombinacija, nesukurianti įspūdžio, pakankamai besiskiriančio nuo

to, kuris atsiranda dėl paprasto ji sudarančių dalių reikšmių derinio, kad reikštų daugiau nei jo sudėtinių dalių visuma. Antra, ieškovė neįrodė, kad šis sudurtinis žodis įsiliejo į šnekamąją kalbą ir įgijo tik jam būdingą reikšmę. Atvirkščiai, ji tvirtina, kad žodinis žymuo EUROHYPO neįsiliejo į šnekamąją vokiečių kalbą finansinėms paslaugoms apibūdinti.“

20 Be to, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 56 punkte nusprendė, kad 2001 m. rugsėjo 20 d. Sprendime *Procter & Gamble prieš VRDT*, vadinamame „Baby-dry“ (C-383/99 P, Rink. p. I-6251), pasirinktas sprendimas negali būti taikomas šioje byloje, nes: „<...> šioje byloje nagrinėjama sintagma yra išgalvotas leksikos elementas, kuris neįprastas savo struktūra, o taip nėra žodinio žymens EUROHYPO atveju.“

21 Todėl Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 57 punkte nusprendė:

„<...> Apeliacinė taryba teisėtai manė, kad žodinis žymuo EUROHYPO apibūdina 36 klasei priklausančias „finansinių operacijų; piniginių operacijų; nekilnojamojo turto operacijų; finansinių paslaugų; finansavimo“ paslaugas ir dėl to neturi skiriamąjo požymio. Iš to matyti, kad remiantis tuo, kas buvo išdėstyta šio sprendimo 45 punkte, nereikia nagrinėti, ar Apeliacinė taryba pateikė kitų motyvų, kad įvertintų, ar prašomas įregistruoti žymuo turėjo skiriamąjį požymį.“

22 Galiausiai skundžiamo sprendimo 58 punkte Pirmosios instancijos teismas pripažino nepriimtiniu kaltinimą, susijusį su dažnu prekių ženklų naudojimu, dėl to, kad jis pirmą kartą buvo nurodytas Pirmosios instancijos teisme.

23 Todėl Pirmosios instancijos teismas atmetė visą ieškinį.

Šalių reikalavimai

24 Savo apeliaciniame skunde apeliantė Teisingumo Teismo prašo:

- panaikinti skundžiamą sprendimą,
- panaikinti ginčijamą sprendimą,
- priteisti iš VRDT bylinėjimosi išlaidas.

25 VRDT prašo Teisingumo Teismo atmesti apeliacinį skundą ir priteisti iš apeliantės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

26 Grįsdama savo apeliacinį skundą apeliantė nurodo du pagrindus, susijusius atitinkamai su Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalies pirmojo sakinio ir 7 straipsnio 2 dalies b punkto pažeidimu.

Dėl pirmojo apeliacinio skundo pagrindo

Šalių argumentai

- 27 Savo pirmuoju apeliacinio skundo pagrindu apeliantė teigia, jog Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalies pirmasis sakinyje įpareigoja VRDT atlikti išsamią analizę, kad galėtų neabejotinai nustatyti, ar egzistuoja atsisakymo įregistruoti pagrindai. Šioje byloje VRDT tik analizavo atskirų sudedamųjų dalių EURO ir HYPO apibūdinamąjį pobūdį, nepateikdama faktinių išvadų apie visą žodinį prekių ženklą EUROHYPO.
- 28 Be to, apeliantė kaltina VRDT tuo, kad dėl prekių ženklo EUROHYPO ji atliko paieškas internete ir sąmoningai nuslėpė rezultatus tiek, kiek jie neleido įrodyti, jog šis prekių ženklas buvo naudojamas apibūdinant paslaugas. Taigi taip VRDT iškraipė faktus.
- 29 Todėl Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą konstatuodamas, kad tai, jog ginčijamo sprendimo motyvuose nėra nuorodų į internete dėl prekių ženklo EUROHYPO apibūdinamojo pobūdžio atliktas paieškas, neprieštarauja Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 1 dalies pirmajam sakiniui.
- 30 VRDT atsikerta, kad ji nėra susaistyta griežtų įrodinėjimo reikalavimų. Konkrečiau kalbant, taikant laisvo įrodymų vertinimo principą, ji gali nuspręsti remdamasi savo pačios įsitikinimu, jei mano faktą esant įrodytą. Todėl, kai tik mano, jog turi pakankamai įrodymų sprendimui priimti, ji neprivalo tęsti tyrimų ir analizių.

- 31 Be to, VRDT pažymi, kad naujai sukurto žodžio vartojimas apibūdinant paslaugas nėra tinkamas kriterijus taikant Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 2 dalies b punktą, todėl negalima kaltinti Apeliacinės kolegijos, kad jo nepamainėjo.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 32 Pirmiausia reikia konstatuoti, kad savo pirmuoju apeliacinio skundo pagrindu, net jeigu apeliante formaliai remiasi teisės klaida, ji iš esmės siekia užginčyti Pirmosios instancijos teismo atliktą faktų įvertinimą ir ypač tam tikrų faktų, kurie lėmė šio teismo išvadą, kad VRDT neprivalėjo atlikti papildomų paieškų, nes jau buvo pakankamai įsitikinusi dėl sudedamųjų dalių EURO ir HYPO bei termino EUROHYPO apibūdinamojo pobūdžio, įrodomąją galią.
- 33 Iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, jog Teisingumo Teismas nėra kompetentingas nei konstatuoti faktų aplinkybių, nei iš principo tirti įrodymų, kuriais Pirmosios instancijos teismas grindė šias faktines aplinkybes. Jei įrodymai buvo gauti teisėtai ir laikytasi bendrųjų teisės principų bei įrodinėjimo pareigos ir įrodymų pateikimo bei vertinimo procedūros taisyklių, tik Pirmosios instancijos teismas vertina jam pateiktų įrodymų vertę. Vadinasi, jei šie įrodymai nėra iškraipomi, toks vertinimas nėra teisės klausimas, kurį tikrina Teisingumo Teismas (šiuo klausimu žr. minėto 1998 m. gruodžio 17 d. Sprendimo *Baustahlgewebe prieš Komisiją*, C-185/95 P, Rink. p. I-8417, 24 punktą; 2005 m. liepos 14 d. Sprendimo *Rica Foods prieš Komisiją*, C-40/03 P, Rink. p. I-6811, 60 punktą ir 2006 m. balandžio 6 d. Sprendimo *General Motors prieš Komisiją*, C-551/03 P, Rink. p. I-3173, 52 punktą).

- 34 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad įrodymai iškraipomi, kai, nesant reikalo remtis naujais įrodymais, egzistuojančių įrodymų vertinimas yra akivaizdžiai neteisingas (2007 m. sausio 18 d. Sprendimo *PKK ir KNK prieš Tarybą*, C-229/05 P, Rink. p. I-439, 37 punktą bei 2007 m. liepos 18 d. Sprendimo *Industrias Químicas del Vallés prieš Komisiją*, C-326/05 P, Rink. p. I-6557, 60 punktą).
- 35 Taigi reikia konstatuoti, kad šiame apeliaciniame pagrindu apeliantė tik ginčijo VRDT ginčijamame sprendime atliktą faktų analizę ir būtent tai, kad ši analizė buvo tariamai nepakankama. Kita vertus, ji nei įrodė, nei tvirtino, kad Pirmosios instancijos teismas akivaizdžiai klaidingai įvertino įrodymus.
- 36 Todėl pirmasis apeliacinio skundo pagrindas turi būti pripažintas nepriimtiniu.

Dėl antrojo apeliacinio skundo

- 37 Antruoju apeliacinio skundo pagrindu apeliantė teigia, kad Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą aiškindamas Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punktą. Šis pagrindas sudarytas iš trijų atskirų dalių.
- 38 Pirmojoje dalyje apeliantė kaltina Pirmosios instancijos teismą neatsižvelgus į bendrą prekių ženklo EUROHYPO sukeliamą įspūdį. Antrojoje dalyje ji tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas klaidingai aiškino Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies

b ir c punktuose numatytus atsisakymo įregistruoti kriterijus. Galiausiai trečiojoje dalyje apeliantė teigia, kad Pirmosios instancijos teismas neteisingai taikė minėtame sprendime *Baby-dry* suformuluotus principus.

Dėl antrojo apeliacinio skundo pirmos dalies

— Šalių argumentai

³⁹ Apeliantės teigimu, Pirmosios instancijos teismas analizavo tik sudedamųjų dalių EURO ir HYPO apibūdinamąjį pobūdį atskirai, o bendrą prekių ženklą sukeliamą įspūdį nagrinėjo tik subsidiariai. Skundžiamame sprendime Pirmosios instancijos teismas rėmėsi prezumpcija, kad jeigu prekių ženklo sudedamosios dalys yra apibūdinamosios, visas prekių ženklas paprastai taip pat yra apibūdinamasis.

⁴⁰ VRDT atmeta šiuos argumentus tvirtindama, kad Pirmosios instancijos teismas dalį savo paaiškinimų skyrė būtent tiesioginiam ir konkrečiam viso sudėtinio prekių ženklo apibūdinamojo pobūdžio vertinimui ir nesirėmė vien prezumpcija.

— Teisingumo Teismo vertinimas

- 41 Vertinant sudėtinio prekių ženklo, koks nagrinėjamas šioje byloje, skiriamąjį pobūdį, negali būti analizuojami vien jo žodžiai ar sudėtinės dalys atskirai; bet kuriuo atveju toks vertinimas turi būti grindžiamas atitinkamos visuomenės dalies bendru šio prekių ženklo suvokimu, o ne prezumpcija, kad elementai, atskirai neturintys skiriamąjo požymio, sujungti negali tokio požymio įgyti (šiuo klausimu žr. 2004 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo *SAT.1 prieš VRDT*, C-329/02 P, Rink. p. I-8317, 35 punktą). Iš tiesų vien aplinkybė, kad kiekvienas iš šių elementų atskirai neturi skiriamąjo požymio, nereiškia, jog jų derinys negali turėti skiriamąjo požymio (2005 m. rugsėjo 15 d. Sprendimo *BioID prieš VRDT*, C-37/03 P, Rink. p. I-7975, 29 punktas).
- 42 Skundžiamo sprendimo 54 punkte Pirmosios instancijos teismas teisingai nusprendė, kad siekiant įvertinti sudėtinio prekių ženklo apibūdinamąjį požymį reikia įvertinti ne tik atskirus prekių ženklą sudarančius elementus, bet ir prekių ženklą bendrai.
- 43 Iš tiesų tame pačiame 54 punkte Pirmosios instancijos teismas tvirtino, kad prekių ženklas, sudarytas iš žodžio, sukurto iš elementų, kurių kiekvienas apibūdina prekių ar paslaugų, kurioms prašoma įregistruoti prekių ženklą, savybes, pats savaime apibūdina šių prekių ar paslaugų savybes.
- 44 Tačiau tokia išvada neturėjo įtakos Pirmosios instancijos teismo analizei šiuo klausimu, nes jis neapsiribojo subsidiariu prašomo įregistruoti prekių ženklo sukuriama bendro išpūdžio vertinimu, bet dalį savo paaiškinimų skyrė vertinimui, ar visas sudėtinis prekių ženklas turi skiriamųjų požymių.

45 Iš tiesų skundžiamo sprendimo 55 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad nagrinėjamo prekių ženklo sukuriamas ispūdis nepakankamai skiriasi nuo to, kurį sukelia paprastas jį sudarančių dalių reikšmių derinys, jog reikštų daugiau nei jo sudėtinių dalių visuma, ir kad ieškovė neįrodė, jog šis sudurtinis žodis įsiliejo į šnekamąją kalbą ir įgijo tik jam būdingą reikšmę.

46 Be to, minėto sprendimo 56 punkte Pirmosios instancijos teismas nagrinėjo, ar aptariamasis prekių ženklas yra išgalvotas leksikos elementas, kuris neįprastas savo struktūra, ir padarė išvadą, kad taip nėra šiuo atveju.

47 Galiausiai skundžiamo sprendimo 57 punkte Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad visas prekių ženklas EUROHYPO apibūdina nagrinėjamas paslaugas.

48 Todėl Pirmosios instancijos negalima kaltinti tuo, kad jis nepatikrino, ar visas prekių ženklas bendrai turi apibūdinamąjį pobūdį, ar ne, arba tuo, kad jis tai darė tik subsidiariai.

49 Taigi pirmąjį pirmojo apeliacinio skundo kaltinimą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Dėl antrojo apeliacinio skundo antrosios dalies

— Šalių argumentai

50 Apeliantė tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas, analizuodamas Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punkto pagrindu, klaidingai taikė kriterijų, kuris

svarbus tik taikant šio reglamento 7 straipsnio 1 dalies c punktą. Iš tiesų Pirmosios instancijos teismas padarė išvadą, kad iš apibūdinamųjų elementų sudarytas prekių ženklas atitinka registracijos sąlygas, jeigu aptariamas žodis įsiliejo į šnekamąją kalbą ir įgijo tik jam būdingą reikšmę, nors, apeliančės teigimu, šis kriterijus svarbus tik taikant minėto reglamento 7 straipsnio 1 dalies c punktą.

51 Toliau apeliančė teigia, kad nors iš tiesų Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies nuostatos b-d punktuose numatytų pagrindų taikymo sritys sutampa, tai neatleidžia Pirmosios instancijos teismo nuo pareigos atskirai aiškinti atmetimo pagrindus atsižvelgiant į įvairius kiekvienos iš šių normų siekiamus bendrojo intereso tikslus.

52 VRDT atsako į šiuos argumentus primindama, kad Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b ir c punktų taikymo sritys sutampa, todėl apibūdinamasis žymuo paprastai patenka į abiejų normų taikymo sritį.

53 VRDT teigimu, tai, jog aptariamomis normomis siekiama skirtingų bendrojo intereso tikslų, nelemia apibūdinamojo pobūdžio skirtingo aiškinimo, atsižvelgiant į tai, kokia ši norma. Todėl Pirmosios instancijos teismas nepadarė teisės klaidos aiškinamas Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punktą.

Teisingumo Teismo vertinimas

54 Pirmiausia reikia priminti, kad nors Teisingumo Teismas turėjo galimybę pažymėti, jog Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b–d punktuose išvardytų atitinkamų

absoliučių atsisakymo registruoti prekių ženklą pagrindų taikymo sritys tam tikra dalimi sutampa (pagal analogiją, kalbant apie tapačias 1988 m. gruodžio 21 d. Tarybos direktyvos 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 40, 1989, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 92) nuostatas žr. 2004 m. vasario 12 d. Sprendimo *Campina Melkunie*, C-265/00, Rink. p. I-1699, 18 punktą ir 2004 m. vasario 12 d. Sprendimo *Koninklijke KPN Nederland*, C-363/99, Rink. p. I-1619, 67 punktą), pagal nusistovėjusią teismų praktiką Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalyje išvardyti atsisakymo registruoti pagrindai yra nepriklausomi vieni nuo kitų ir turi būti nagrinėjami atskirai (žr. 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Henkel prieš VRDT*, C-456/01 P ir C-457/01 P, Rink. p. I-5089, 45 punktą; 2004 m. spalio 21 d. Sprendimo *VRDT prieš Erpo Möbelwerk*, C-64/02 P, Rink. p. I-10031, 39 punktą ir 2006 m. sausio 12 d. Sprendimo *Deutsche SiSi-Werke prieš VRDT*, C-173/04 P, Rink. p. I-551, 59 punktą).

55 Teisingumo Teismas taip pat turėjo galimybę pažymėti, kad šie atmetimo pagrindai turėtų būti aiškinami atsižvelgiant į bendrąjį interesą, kuriuo grindžiamas kiekvienas iš jų. Nagrinėjant kiekvieną atmetimo pagrindą bendrasis interesas, į kurį atsižvelgiama, gali ar net privalo atspindėti įvairius vertinimus, nelygu konkretus atmetimo pagrindas (minėto sprendimo *Henkel prieš VRDT* 45 ir 46 punktai; minėto sprendimo *SAT.1 prieš VRDT* 25 punktas bei minėto sprendimo *BioID prieš VRDT* 59 punktas).

56 Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad bendrojo intereso sąvoka, kuria grindžiamas Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punktas, yra akivaizdžiai neatsiejama nuo esminės prekių ženklo paskirties – garantuoti vartotojui ar galutiniam naudotojui prekių ženklu žymimos prekės ar paslaugos kilmės tapatybę ir leisti neklystant atskirti šią prekę ar paslaugą nuo kitos kilmės prekių ir paslaugų (žr. minėto sprendimo *SAT.1 prieš VRDT* 23 ir 27 punktą bei minėto sprendimo *BioID prieš VRDT* 60 punktą).

57 Šioje byloje Pirmosios instancijos teismo pateikti argumentai paremti neteisingu šio sprendimo 51–53 punktuose primintų principų aiškinimu.

- 58 Iš tiesų reikia konstatuoti, kad iš skundžiamo sprendimo 45, 54, 55 ir 57 punktų matyti, jog Pirmosios instancijos teismas prekių ženklo EUROHYPO skiriamąjį požymį vertino tik analizuodamas jį 7 straipsnio 1 dalies c punkto prasme. Todėl skundžiamame sprendime atskirai visiškai nenagrinėjamas Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punkte numatytas atmetimo pagrindas, kuriuo remdamasis Pirmosios instancijos teismas vis dėlto atmetė antrąjį pirmojoje instancijoje ginčijamo sprendimo atžvilgiu iškeltą ieškinio pagrindą.
- 59 Tai darydamas Pirmosios instancijos teismas prekių ženklą EUROHYPO nagrinėjo neatsižvelgdamas į bendrąjį interesą, kurį Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punktu konkrečiai siekiama apsaugoti, t. y. prekių ženklu žymimos prekės ar paslaugos kilmės tapatybės garantiją.
- 60 Be to, atlikdamas tokią analizę Pirmosios instancijos teismas naudojo klaidingą kriterijų, kad įvertintų, ar aptariamas prekių ženklas gali būti įregistruotas.
- 61 Pagal šį kriterijų iš apibūdinamųjų elementų sudarytas prekių ženklas galėtų atitikti registracijos sąlygas, jeigu žodis paplito šnekamojoje kalboje ir įgijo tik jam būdingą reikšmę. Nors šis kriterijus yra svarbus taikant Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies c punktą, jis nėra tas, kurio pagrindu turi būti aiškinamas tos pačios nuostatos b punktas.
- 62 Iš tiesų, nors šis kriterijus leidžia užkirsti kelią, kad prekių ženklas būtų naudojamas prekei arba paslaugai apibūdinti, jis neleidžia nustatyti, ar prekių ženklas gali vartotojui ar galutiniam naudotojui garantuoti juo žymimos prekės ar paslaugos kilmės tapatybę.

63 Šiomis aplinkybėmis apeliantė pagrįstai teigė, kad skundžiamame sprendime, aiškinant Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punktą, padaryta teisės klaida.

64 Iš viso to, kas išdėstyta, nesant reikalo nagrinėti antrojo apeliacinio skundo pagrindo trečiosios dalies, darytina išvada, kad skundžiamas sprendimas turi būti panaikintas tiek, kiek Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad VRDT ketvirtoji apeliacinė taryba nepažeidė Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punkto, ginčijamame sprendime atsisakydama kaip Bendrijos prekių ženklą įregistruoti sintagmą EUROHYPO pagal Nicos sutartį 36 klasei priklausančioms paslaugoms „finansinės operacijos; piniginių operacijos; nekilnojamojo turto operacijos, finansinės paslaugos, finansavimas <...>“.

Dėl ieškinio Pirmosios instancijos teisme

65 Pagal Teisingumo Teismo statuto 61 straipsnio pirmosios pastraipos antrą sakinį šis teismas gali pats priimti sprendimą, jeigu toje bylos stadijoje tai galima daryti. Taip yra šiuo atveju.

66 Pirmiausia reikia pažymėti, kad, kaip matyti iš šio sprendimo 56 punkto, prekių ženklo skiriamasis požymis Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punkto prasme reiškia, jog šis prekių ženklas leidžia identifikuoti prekę, kuriai prašoma registracijos, kaip pagamintą konkrečios įmonės ir taip atskirti šią prekę nuo kitų įmonių prekių (minėto sprendimo *Henkel prieš VRDT* 334 punktas ir nurodyta teismo praktika).

67 Šiuo atžvilgiu iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, kad šis skiriamasis požymis turi būti vertinamas, pirma, atsižvelgiant į prekes arba paslaugas, kurioms prašoma įregistruoti prekių ženklą, ir, antra, atsižvelgiant į tai, kaip nagrinėjamas prekes ar paslaugas suvokia atitinkama visuomenė (2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Procter & Gamble prieš VRDT*, C-473/01 P ir C-474/01 P, Rink. p. I-5173, 33 punktas ir 2006 m. birželio 22 d. Sprendimo *Storck prieš VRDT*, C-5/05 P, Rink. p. I-5719, 25 punktas).

68 Šiuo atveju reikia konstatuoti, kad aptariamoms prekėms, kaip Apeliacinė taryba neginčijant apeliantei pažymėjo ginčijamame sprendime, skirtos visiems vartotojams. Be to, neginčijama, kad absoliutus atmetimo pagrindas buvo nurodytas tik dėl vienos Europos Sąjungoje vartojamos kalbos, t. y. vokiečių. Todėl atitinkama visuomenė, kurios atžvilgiu reikia įvertinti prekių ženklo apibūdinamąjį pobūdį, yra paprastas, pakankamai informuotas ir protingai pastabus bei nuovokus vokiškai kalbantis vartotojas.

69 Taigi, kaip ginčijamame sprendime teisingai pažymėjo VRDT, prekių ženklo paraiškoje nurodytoje srityje atitinkama visuomenė visą žodinį žymenį EUROHYPO bendrai suvokia kaip nurodantį finansines paslaugas, reikalaujančias realių garantijų, ir ypač hipotekos paskolas Europos ekonominės ir pinigų sąjungos valiuta. Be to, jokia papildoma aplinkybė neleidžia daryti išvados, kad paplitusių ir įprastų elementų EURO ir HYPO kombinacija būtų neįprasta arba turėtų tik jai būdingą reikšmę, kuri leistų aptariamai visuomenei apeliančioms paslaugas atskirti nuo kitos komercinės kilmės paslaugų. Todėl atitinkama visuomenė aptariamą prekių ženklą suvokia kaip suteikiantį informaciją apie juo žymimų prekių pobūdį, o ne kaip nurodantį aptariamų paslaugų kilmę.

- 70 Iš to išplaukia, kad prašomas įregistruoti prekių ženklas neturi skiriamųjų požymių Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies b punkto prasme. Esant šioms aplinkybėms, apeliančės ieškinį dėl ginčijamo sprendimo reikia atmesti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 71 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 122 straipsnį, jeigu apeliacinis skundas yra pagrįstas ir pats Teismas priima galutinį sprendimą byloje, jis sprendžia ir bylinėjimosi išlaidų klausimą.
- 72 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliaciniame procese pagal to paties reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi VRDT prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas iš apeliančės ir pastaroji pralaimėjo apeliacinę bylą, ji turi padengti bylinėjimosi abiejose instancijose išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

- 1. Panaikinti 2006 m. gegužės 3 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Eurohypo prieš VRDT* (T-439/04) tiek, kiek Pirmosios**

instancijos teismas nusprendė, kad Vidaus rinkos derinimo tarnybos (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT) ketvirtoji apeliacinė taryba nepažeidė 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo, iš dalies pakeisto 1994 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 3288/94, 7 straipsnio 1 dalies b punkto, savo 2004 m. rugpjūčio 6 d. Sprendime (byla R 829/2002-4) atsisakydama kaip Bendrijos prekių ženklą įregistruoti sintagmą EUROHYPO paslaugoms, priklausančioms peržiūrėtos ir pataisytos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženkluose registruoti 36 klasei, atitinkančiai tokį aprašymą: „finansinės operacijos; piniginių operacijos; nekilnojamojo turto operacijos, finansinės paslaugos, finansavimas <...>“.

2. Atmesti ieškinį dėl 2004 m. rugpjūčio 6 d. Vidaus rinkos derinimo tarnybos (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT) ketvirtosios apeliacinės tarybos sprendimo.
3. Priteisti iš apeliančios bylinėjimosi abiejose instancijose išlaidas.

Parašai.